

SYNOCHI

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»

ΤΜΗΜΑ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

E-JOURNAL OF THE LAB "CHURCH AND CULTURE"

DEPARTMENT OF THEOLOGY

FACULTY OF THEOLOGY

NATIONAL AND KAPODISTRIAN UNIVERSITY OF ATHENS

ΤΕΥΧΟΣ 3 ▪ VOLUME 3

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2024 ▪ DECEMBER 2024

Ο «Χριστολογικός ύμνος» της προς Φιλιππησίους επιστολής, οι Διόσκουροι και οι Ισθμιακοί αγώνες

Ντένμπεκ Εβελίνα-Στεφανία⁶⁴⁴

Εισαγωγή

Στο άκουσμα και μόνο του ονόματος του Αποστόλου Παύλου αυτομάτως ο καθένας μπορεί να νιώσει ένα ρίγος, ένα δέος. Ο άνθρωπος ο οποίος βίωσε στη ζωή του τη μεγαλύτερη αλλαγή και τη μεγαλύτερη μεταστροφή αποτελεί για κάποιους έναν ριζοσπάστη, για άλλους έναν εξαιρετο ρήτορα, για τους ανθρώπους της Δύσης σπουδαίο θεολόγο παρόλο που, δεν έγραψε ποτέ του κανένα βιβλίο. Ίσως να τολμούσαμε να τον παρομοιάσουμε με τον μυθικό Πρωτέα που είχε την ικανότητα να παίρνει όποια μορφή ήθελε. Αν και είναι ο νεότερος που ασπάστηκε το Χριστιανισμό, οι επιστολές του αποτελούν την αρχαιότερη πηγή και καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος της Καινής Διαθήκης.

Από το σύνολο των επιστολών του παρατηρούμε πως, δεν υπήρχαν προσωπικές επιστολές καθώς απευθύνεται σε εκκλησίες ή σε σύνολο ατόμων. Παραδόξως, η προς Φιλιππησίους επιστολή αν και απευθύνεται σε όλους τους κατοίκους της πόλης, αποπνέει ένα ύφος που παραπέμπει σε προσωπικό διάλογο, σα να ομιλεί κάποιος με ένα φίλο του. Είναι πασιφανές πως, το κείμενο περιβάλλεται από μια συναισθηματική λεπτότητα η οποία χαρακτηρίζει την ποιότητα του πνευματικού και συναισθηματικού δεσμού που είχε αναπτυχθεί ανάμεσα στον Απόστολο Παύλο και τους κατοίκους των Φιλίππων. Πράγματι, η πόλη των Φιλίππων κατείχε ξεχωριστή θέση στην καρδιά του Αποστόλου, αφού εκεί έκτισε την πρώτη εκκλησία και δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός πως, για τον Παύλο η εκκλησία αποτελεί μια οικογένεια που πολλές φορές καταλαμβάνει την πρώτη θέση, με τη βιολογική οικογένεια να περνά σε δεύτερη μοίρα.

Στον ύμνο αυτόν, παρατηρούνται αρκετά μοτίβα του αρχαίου κόσμου. Αν καλούμασταν να συγκρίνουμε τον Χριστό με κάποιον από τον αρχαίο κόσμο, το πλάσμα αυτό σίγουρα θα ήταν ο Ηρακλής. Ήταν εξαιρετικά δημοφιλής και παράλληλα υπέστη τόσα πολλά, επιλέγοντας το δύσκολο δρόμο και τελικά πεθαίνοντας με φρικτούς πόνους από έναν δηλητηριασμένο

⁶⁴⁴ Υποψ. Διδάκτωρ του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας & Θρησκευολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. evelina.denbek@gmail.com

χιτώνα. Μετά τον θάνατό του ο Ηρακλής αποθεώθηκε και ο Δίας τον πήρε στον Όλυμπο μαζί με τους υπόλοιπους θεούς.

Το 2ο Κεφάλαιο της επιστολής περιλαμβάνει έναν ύμνο, τον επονομαζόμενο «Χριστολογικό ύμνο». Ο Παύλος, διατηρώντας άριστες σχέσεις με τους Φιλιπησίους, νιώθει την ανάγκη να τους βοηθήσει να αλλάξουν τρόπο σκέψης. Τους προτρέπει να σταματήσουν να ανταγωνίζονται μεταξύ τους και γι' αυτό τους φέρνει ως παράδειγμα τον Χριστό και συγκεκριμένα τη στάση Του όταν κατήλθε από τον ουρανό. Ομιλεί για το νου του Χριστού, ώστε μετά, ο καθένας να λάβει μόνος του αποφάσεις για το πως θα επιλέξει να ελιχθεί στη ζωή του. Ο Κύριος, όχι απλώς έρχεται στη γη και παίρνει τη μορφή ανθρώπου αλλά υπάρχει κένωση, γίνεται δούλος – πράγμα πολύ εξευτελιστικό – πεθαίνοντας με τον χειρότερο και πιο σκληρό τρόπο, τη Σταύρωση.

Τέλος, η πιθανότητα σύγκρισης του Ιησού με τους Διόσκουρους αλλά και ολόκληρου του περιεχομένου του ύμνου με την τοποθεσία διεξαγωγής των Ισθμιακών αγώνων γεννά στον αναγνώστη το αίσθημα της ανακάλυψης και εξερεύνησης των γεγονότων.

Η προς Φιλιπησίους επιστολή

Στα χρόνια του Αποστόλου Παύλου προκειμένου κάποιος να γράψει μια επιστολή, απευθυνόταν σε κάποιον επιστολογράφο (όπως ήταν π.χ. ο Τέτριος στη Ρώμη) ώστε να του υπαγορεύσει ή να του δώσει ορισμένα στοιχεία για να γράψει μόνος του ή ακόμα και να έχει την ελευθερία να γράψει εξ ονόματός του⁶⁴⁵. Έτσι και ο Παύλος, επιλέγει τον τρόπο αυτό για να διαδώσει το μήνυμα του χριστιανισμού χρησιμοποιώντας συνειδητά τον άμεσο διάλογο και όχι το μονόλογο. Παρόλο που είναι ο νεότερος των Αποστόλων αποδεικνύεται πως αποτελεί την αρχαιότερη φωνή του Χριστιανισμού.

Οι Επιστολές του Παύλου θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως γράμματα, αφού προεικονίζουν προσωπικές σχέσεις με τις παραλήπτριες εκκλησίες ή ορισμένες φορές φιλικούς δεσμούς με τους κατοίκους των πόλεων στις οποίες αποστέλλονταν, όπως άλλωστε και το γράμμα που στέλνει ο Παύλος στους Φιλιπησίους⁶⁴⁶. Όσες γράφηκαν ενόσω ήταν φυλακισμένος ονομάζονται

⁶⁴⁵ Σωτήριος Δεσπότης, *Ερμηνεία και Θεολογία της Καινής Διαθήκης, Οι Παύλειες Επιστολές*, Αθήνα: Τμήμα Κοινωνικής Θεολογίας, σ.9-11

⁶⁴⁶ Ο Απ. Παύλος ήταν αδέξιος στον τρόπο γραφής, έκανε μεγάλα και άσχημα γράμματα. Πιθανόν τη συγκεκριμένη επιστολή να την υπαγόρευσε στον Τιμόθεο ο οποίος και τη συνέταξε. Γράφηκε σε πάπυρο, κάτι το οποίο ανάγκαζε τον επιστολογράφο

Επιστολές της Αιχμαλωσίας ή των Δεσμών και είναι στο σύνολο τέσσερις (προς Εφεσίους, προς Φιλιπησίους, προς Κολοσσαείς και προς Φιλήμονα). Η προς Φιλιπησίους επιστολή, η οποία χαρακτηρίζεται ως επιστολή της χαράς ή της ταπεινοφροσύνης, αποτελεί την πιο προσωπική, συναισθηματική και τρυφερή επιστολή του Αποστόλου Παύλου⁶⁴⁷. Σύμφωνα με τον Edward Stourton⁶⁴⁸, παλαιότερα υπήρχε η ψευδαίσθηση πως οι επιστολές αυτές συνεγράφησαν όταν ο Παύλος μεταφέρθηκε δέσμιος από την Καισάρεια της Μ. Ασίας στη Ρώμη. Από τις αρχές όμως, του 20ου αιώνα επικρατεί η άποψη πως ο Παύλος φυλακίστηκε στην Έφεσο η οποία υπήρξε και ο τόπος συγγραφής των επιστολών (55μ.Χ.). Υπήρξαν διάφορες απόψεις πως ο Παύλος φυλακίστηκε πάνω από μια φορά στην Έφεσο, κάτι που όμως δεν ισχύει κάνοντάς μας να καταλήξουμε πως και η προς Φιλιπησίους αλλά και η προς Φιλήμονα γράφηκαν κατά το διάστημα της ίδιας αιχμαλωσίας⁶⁴⁹.

Ο Παύλος όντας φυλακισμένος στην Έφεσο συνέχισε να κηρύττει για το Χριστό μέσα από τις επιστολές που έγραφε πράγμα το οποίο αυτομάτως μας κάνει να σκεφτούμε πώς μπορεί να αισθάνεται κάποιος ο οποίος βρίσκεται κλεισμένος στη φυλακή και παράλληλα ποια συναισθήματα προκύπτουν απ' όλη αυτή τη «δοκιμασία». Σαφώς, είναι ένα μέρος το οποίο σε «αναγκάζει» να στραφείς στον εαυτό σου, ν' αναπολήσεις στιγμές του παρελθόντος, να αναθεωρήσεις πράγματα, να στερηθείς, να σκεφτείς πολύ και κυρίως να περιμένεις και ν' αδημονείς για την ελευθερία.

Αν μπούμε σε διαδικασία σύγκρισης της εποχής μας με τα χρόνια εκείνα, οι φυλακισμένοι διεφέραν και πολύ σε θέματα ψυχολογικής κατάστασης. Συνήθως, σε γράμματα που έστελναν σε γνωστά ή συγγενικά πρόσωπα παρατηρείται μια εγωκεντρικότητα από πλευράς του συντάκτη ο οποίος λόγω της μεγάλης στέρησης αναζητά *ελεημοσύνη, παρηγοριά και συμπόνια* από τα άτομα στα οποία απευθύνεται, τονίζοντας έντονα το ζήτημα της πείνας και την έλλειψη φαγητού⁶⁵⁰.

Ασφαλώς και ο Παύλος αντιμετώπισε παρόμοιες καταστάσεις, στις επιστολές του, όμως, δεν φέρνει στην επιφάνεια αυτά τα προβλήματα αντιθέτως στηρίζει τις ελπίδες του αλλού.

να χαράσσει ένα-ένα τα γράμματα, γι' αυτό κατά την απαγορευση ήταν απαραίτητη η διακοπή κυρίως ανά δίωρο και όταν γινόταν αλλαγή θέματος. Στο τέλος, ο Απόστολος πρόσθετε την υπογραφή του. Ίσως η μόνη πιστολή που έχει γραφεί από τον ίδιο τον Παύλο να είναι η προς Φιλήμονα.

⁶⁴⁷ Η Αγία Γραφή, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, Αθήνα: Ελληνική Βιβλική Εταιρία, 2003, σ.289

⁶⁴⁸ Edward Stourton, *Στα βήματα του Αποστόλου Παύλου*, μτφρ. Α Παπασυριόπουλος, Αθήνα: εκδ. Ωκεανίδα, 2008, σ.296-298

⁶⁴⁹ Ed Parish Sanders, *Paul, The Apostle's Life, Letters, and Thought*, Minneapolis: Fortress Press, 2015, σ.589

⁶⁵⁰ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Βιβλικές Μελέτες Β'*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2000, σ.243

Παρατηρείται πως, αντί να ασχοληθεί με τον εαυτό του και τις δικές του έγνοιες, δίνει έμφαση στα προβλήματα που πληροφορείται πως απασχολούν τους παραλήπτες του.

Αντιλαμβανόμαστε μ' αυτόν το τρόπο πως, ο Παύλος θεωρεί τον ίδιο μέλος του σώματος του Χριστού και μάλιστα ηγετικό, ζητώντας από τους κατοίκους των Φιλιππων να υπάρχει μεταξύ τους ομόνοια, στοργή, αγάπη και ταπεινοφροσύνη (Φιλ. 2:2-5). Ως παράδειγμα προβάλλει τον Ιησού Χριστό ο οποίος εστάλη στη γη από το Θεό – Πατέρα, πήρε τη μορφή δούλου, έγινε άνθρωπος και ταπεινώθηκε με τον πιο σκληρό τρόπο φτάνοντας στο σταυρικό θάνατο (Φιλ. 2:7-8). Το μόνο που παρακαλεί, λοιπόν, ο Παύλος είναι να του προσφέρουν παρηγοριά και κουράγιο μέσω της αγάπης τους προς τον Κύριο, να είναι πιστοί και ταπεινοί όπως ακριβώς τους δίδαξε ο Ιησούς.

Απαλείφεται έτσι, η εγωκεντρικότητα του αποστολέα – όπως παρατηρούνταν σε άλλες επιστολές – και τη θέση της παίρνει το ενδιαφέρον και η θέληση βοήθειας των λοιπών μελών της κοινότητας μέσω του Ιησού Χριστού.

Μορφή και Ύφος της επιστολής

Η προς Φιλιππησίους επιστολή – όπως μπορεί να διακρίνει κανείς – διαφέρει από τις υπόλοιπες επιστολές του Παύλου όχι μόνο στη δομή αλλά και στο ύφος. Ο Παύλος εκθέτει μια δικαιοσύνη η οποία είναι του Θεού και στηρίζεται στην πίστη, όχι στα έργα. Αποκλείει την ανθρώπινη αξία⁶⁵¹. Δεν είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, αλλά είναι όλος ο Χριστός που αποτελεί την πηγή της ζωής και μέσω της Ανάστασής Του έδωσε τη δύναμη στους δίκαιους να ζήσουν με την πίστη τους.

Οι σκέψεις του Αποστόλου παραθέτονται με πραότητα και αυθορμητισμό ενώ δίνουν την αίσθηση πως απευθύνεται σε κάποιο φιλικό του πρόσωπο⁶⁵². Το αντίθετο παρατηρείται στην προς Γαλάτας επιστολή, όπου το ύφος είναι πολύ αυστηρό και αποπνέει οργή. Ακόμα, στη συγκεκριμένη επιστολή ο Παύλος δε δίνει απαντήσεις σε διάφορα θέματα όπως συμβαίνει στην Α' Κορινθίους όπου καλείται να απαντήσει σε ερωτήματα των κατοίκων της Κορίνθου και τέλος, είναι μια επιστολή η οποία δε διαιρείται σε δογματικό-θεωρητικό και ηθικό-πρακτικό μέρος όπως παρουσιάζεται στην προς Ρωμαίους, Εφεσίους, Κολοσσαείς. Όλα τα παραπάνω προφανώς και δεν

⁶⁵¹ Marvin Vincent, *Some Aspects of Paul's Theology in the Philippian Epistle*, The University of Chicago Press, 1899, σ.576-577

⁶⁵² Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιππησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα, Θεσσαλονίκη*: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.245-249

αναιρούν το θεολογικό περιεχόμενο της επιστολής αφού η «κένωση» του Χριστού (Φιλ. 2:7), η δικαιοσύνη μέσα από την πιστή τήρηση του Νόμου (Φιλ. 3:6), η αιώνια σωτηρία, προσμονή και ελπίδα (Φιλ. 1:20), η μεταμόρφωση του ασθενούς και φθαρτού σώματος σε όμοιο και ένδοξο σώμα Κυρίου (Φιλ. 3:21), αντικατοπτρίζουν το θεολογικό νόημα. Ο Παύλος, με αξιοθαύμαστο τρόπο διαμορφώνει μια ρητορική και λογοτεχνική συνοχή⁶⁵³.

Πολλοί ερευνητές κάνουν λόγο για συνένωση δύο ή τριών επιστολών του Παύλου που απευθύνονται στην εκκλησία των Φιλιππων ενώ εμφανές είναι το ύφος που διαφοροποιείται από την αρχή της επιστολής που επικρατεί η τρυφερότητα και ο αυθορμητισμός (κεφάλαια 1, 2) και εν συνεχεία το ύφος γίνεται αυστηρό και «επιθετικό» φυσικά όχι προς τους Φιλιπησίους αλλά προς τους αιρετικούς που αποτελούν απειλή προς την εκκλησία (κεφάλαιο 3).

Είναι απολύτως κατανοητό πως ο εγκλεισμός σε φυλακή, με τις συγκεκριμένες συνθήκες διαβίωσης, την έλλειψη άνεσης και τον περιορισμό στη γραφή (παροχή παπύρων, μελανιού ή γραφής επάνω στον πάπυρο κάτι που ήταν χρονοβόρο) προκαλεί ένα ύφος οξύ, αυστηρό, σκληρό. Παρόλα αυτά, η μεγάλη προσπάθεια του Παύλου να προτρέψει τους ανθρώπους σε ταπείνωση και ομόνοια στις μεταξύ τους σχέσεις αποτελεί κάτι αρκετά δύσκολο, αφού δυστυχώς στη σημερινή εποχή το μόνο που διακρίνει κανείς είναι η ζήλια και η αντιδικία μεταξύ των ανθρώπων, η προσπάθεια του να επιβληθεί ο ένας στον άλλο και το «κυνήγι» της ανωτερότητας. Όλα αυτά, απορρέουν από τη φθορά και την αμαρτία που υπέστη ο άνθρωπος μετά την «πτώση». Όποιος όμως, είναι σωστός χριστιανός, θα πρέπει να κάνει στην άκρη τον εγωισμό και τη ζήλια και να προσπαθεί στην επίγεια ζωή να βοηθάει το συνάνθρωπο και να χαρίζει απλόχερα την αγάπη, τη χαρά και την αισιοδοξία.

Ο Απόστολος Παύλος διατηρεί ένα ύφος χαράς κι ενθουσιασμού το οποίο απορρέει από την ευχάριστη συναίσθηση πως το Ευαγγέλιο παρά τα όλα εμπόδια, διαδόθηκε σε ολόκληρη την Ελληνορωμαϊκή κοινωνία⁶⁵⁴.

Είναι εμφανές πως υπάρχει συχνή επικοινωνία του Παύλου με τους Φιλιπησίους, αφού οι τελευταίοι του στέλνουν βοήθεια όσο βρίσκεται φυλακισμένος. Στο σημείο αυτό, επιβεβαιώνεται και η τοποθεσία συγγραφής της επιστολής, που ήταν η Έφεσος και όχι η Ρώμη, η οποία βρισκόταν πολύ μακριά και προφανώς θα καθιστούσε δύσκολη την επικοινωνία του Παύλου με την πόλη των Φιλιππων. Οι καλές σχέσεις που επικρατούσαν και ο διαφορετικός δεσμός του Παύλου με τους

⁶⁵³ Stanley Porter, *The Pauline Canon*, Boston: Koninklijke Brill NV, Leiden, 2004, σ.80

⁶⁵⁴ Βασίλειος Ιωαννίδης, *Εισαγωγή εις τήν Καινήν Διαθήκην*, 2η έκδοση, Αθήνα, 1992, σ.286-287

κατοίκους των Φιλιππων, καθιστά το ύφος της επιστολής πιο «φιλικό» και με τρυφερό χαρακτήρα, αφήνοντας να εννοηθεί πως ο αποστολέας απευθύνεται σ' ένα αδελφικό/φιλικό του πρόσωπο. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος⁶⁵⁵ επισημαίνει τις καλές μεταξύ τους σχέσεις, αναφέροντας την αποστολή του Επαφρόδιτου με σκοπό τη μεταφορά χρημάτων στον φυλακισμένο Παύλο. Είναι αξιοσημείωτο πως η αποδοχή της πράξης αυτής από τον Παύλο, αποτελεί εξαίρεση για τον ίδιο και γενικότερα για τις αντιδράσεις του. Τρέφοντας, όμως, τόση πολλή αγάπη προς τα πρόσωπά των Φιλιππησίων όχι απλά αποδέχεται την κίνησή τους, αλλά τους συμβουλεύει περί ομόνοιας και ταπεινοφροσύνης, διδάσκοντάς τους πως αυτή είναι η μεγαλύτερη ασπίδα και ασφάλεια για να νικήσουν τους εχθρούς.

Ήδη από την αρχή του γράμματος επικρατεί μια θέρμη ενώ επιβεβαιώνεται η εκτίμηση που τρέφουν οι κάτοικοι των Φιλιππων στον Παύλο, τον οποίο κρατούν στις καρδιές τους⁶⁵⁶. Ξεκινάει φέρνοντας στη θύμιση «επισκόπους και διακόνους» οι οποίοι του συμπαραστάθηκαν πριν τη φυλάκισή του αλλά και ολόκληρο το διάστημα που ήταν φυλακισμένος⁶⁵⁷. Στη συνέχεια ευχαριστεί το Θεό και παρακαλεί να παραμείνουν οι κάτοικοι των Φιλιππων δεμένοι μεταξύ τους, έχοντας αληθινή αγάπη που θα συνοδεύεται από γνώση και σωστή κρίση. Συνεχίζοντας, από το (Φιλ. 1:27) εισέρχεται σε θέματα της κοινότητας, χρησιμοποιώντας λεξιλόγιο που αποκαλύπτει τον κίνδυνο της Εκκλησίας από το εθνικό κράτος (*πολιτεύεσθε, στήκετε ἐν ἐνὶ πνεύματι..., καὶ μὴ πτυρόμενοι*) και παρακαλεί όλο το λαό να ζει με τρόπο αντάξιο του Ευαγγελίου του Χριστού κάτι που γίνεται ακόμη πιο έντονο στο Κεφ. 2. Για να υπάρξει ενότητα απαραίτητο είναι το φρόνημα του Χριστού το οποίο προβάλλεται σαν πρότυπο ταπείνωσης. Ακολουθεί ο Χριστολογικός ύμνος για υπακοή και ενότητα, ενώ ο ίδιος ελπίζει γρήγορα να πάει στους Φιλίππους για τη ρύθμιση των προβλημάτων της Εκκλησίας. Αρχικά, θα στείλει τον πιστό συνεργάτη του Τιμόθεο αφού πρώτα επιστρέψει ο συνεργός και συστρατιώτης Επαφρόδιτος⁶⁵⁸.

Στο Κεφ. 3 παρατηρείται μια ανεξήγητη αλλαγή στο ύφος του Παύλου, που από τρυφερό μεταβάλλεται σε οξύ κι επιθετικό. Αυτό οφείλεται στους «εχθρούς του σταυρού του Χριστού» - δηλαδή τους αιρετικούς - για τους οποίους απαιτείται συνεχής επαγρύπνηση. Χρησιμοποιεί πολύ

⁶⁵⁵ Ιωάννης Χρυσόστομος, *Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας (ΕΠΕ)*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς, 1980, σ.351-355

⁶⁵⁶ Ed Parish Sanders, *Paul, The Apostle's Life, Letters, and Thought*, Minneapolis: Fortress Press, 2015, σ.596

⁶⁵⁷ Σάββας Αγουρίδης, *Εισηγήσεις Γ' Συνάξεως Ελλήνων Βιβλικών Θεολόγων Πανεπιστημίων Αθηνών & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980)*, Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής, 1980, σ.81-82

⁶⁵⁸ βλ. Επαφρόδιτος = αγαπητός, χαριτωμένος, θελκτικός, κομψός, Scott Robert - Liddell Henry - Κωνσταντινίδου, *Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας*, Παν/μιο Αιγαίου, 2011, σ.211

βαριές εκφράσεις αποκαλώντας τους σκυλιά (λέξη που όπως παρατηρούμε δε χρησιμοποιεί πουθενά αλλού) και κακούς εργάτες βάζοντας πριν από κάθε λέξη το ρήμα «βλέπετε» που σημαίνει να προσέχετε, να προφυλάγεστε⁶⁵⁹. Τέλος, στο Κεφ. 4 επανέρχεται η χαρά που επικρατούσε στην αρχή της επιστολής ενώ η ολοκλήρωση περιλαμβάνει ασπασμούς και τελική ευλογία όπως συμβαίνει και σε άλλες επιστολές.

Ερμηνευτική προσέγγιση επιστολής στη σύγχρονη έρευνα

Στα παραπάνω λεγόμενα, αναφέρθηκε πως αρκετοί ερευνητές υποστηρίζουν ότι η επιστολή αυτή, αποτελεί συνένωση δύο ή τριών επιστολών. Μια από τις πολλές απόψεις είναι αυτή του E. Schweizer, ο οποίος θεωρεί ως πρώτη την προς Φιλιππησίους επιστολή και ως συνέχεια αυτής, την Β΄ προς Θεσσαλονικείς (β΄ μέρος) υποστηρίζοντας πως με τις ανταλλαγές επιστολών που γίνονταν την εποχή εκείνη προκειμένου να διαβαστούν και σε άλλες πόλεις, η επιστολή αυτή έμεινε στην εκκλησία της Θεσσαλονίκης. Αναλογιζόμενοι το ύφος που διατηρεί ο Απόστολος Παύλος, θα παρατηρήσουμε πως εναλλάσσεται σε ορισμένα σημεία, ειδικότερα στο Κεφ. 3. Απευθυνόμενος στους «εχθρούς του σταυρού του Χριστού» αποκτά ύφος σκληρό κι επιθετικό⁶⁶⁰.

Η άποψη αυτή, δέχθηκε πολλές αντικρούσεις από ερευνητές οι οποίοι υποστήριξαν πως κάτι τέτοιο δεν υφίσταται και πως η επιστολή είναι μια και έχει συνεχή ροή. Σε ολόκληρη την επιστολή κυριαρχεί το αίσθημα της χαράς που προσφέρεται σε όποιον πιστεύει εις Κύριον, το λεξιλόγιο παρουσιάζει ομαλότητα και ομοιότητα σε όλα τα κεφάλαια, ο τόνος της επιστολής είναι τρυφερός και στοργικός από την αρχή έως το τέλος ενώ η έννοια της «κενώσεως» όπως παρουσιάζεται στον Χριστολογικό ύμνο, κατακλύει ολόκληρη την επιστολή.

Ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί τη σύγχρονη έρευνα, είναι αυτό της παύλειας αυθεντικότητας του Χριστολογικού ύμνου. Επικρατούν πολλές ερμηνείες για την αρχική γλώσσα του ύμνου (ελληνική ή αραμαϊκή;), για τη διαίρεσή του και φυσικά για την προέλευσή του από την πρωτοχριστιανική εκκλησία ή αν όντως γράφτηκε από τον ίδιο τον Παύλο.

⁶⁵⁹ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιππησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα, Θεσσαλονίκη*: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.336-337 και 369, 391

⁶⁶⁰ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Εισηγήσεις Γ' Συνάξεως Ελλήνων Βιβλικών Θεολόγων Πανεπιστημίων Αθηνών & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980)*, Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής, 1980, σ.39-54

Όσοι υποστηρίζουν πως ο ύμνος δεν είναι παύλειος παρατηρούν, πως η ορολογία του δεν υπάρχει σε καμία άλλη επιστολή ή κείμενο του Παύλου και η χριστολογία του δεν είναι ανεπτυγμένη όπως σε άλλες επιστολές. Αντιθέτως, όσοι είναι πεπεισμένοι πως ο ύμνος προέρχεται από τον ίδιο τον Παύλο λαμβάνουν στα υπόψιν το λεξιλόγιο που επικρατεί - το οποίο είναι κατά κύριο λόγο παύλειο - τις χριστολογικές διδασκαλίες που περιλαμβάνει και τα νοήματα που προτρέπουν για υπακοή και ταπείνωση όπως συμβαίνει και σε άλλες επιστολές του όπου μετατρέπει τη θεολογία σε προσευχή.

Σύμφωνα με τον Ι. Καραβιδόπουλο, τελική απάντηση δεν έχει δοθεί ακόμη, μπορούμε όμως ν' αποδεχτούμε την πιθανότερη εκδοχή, ο Παύλος να είχε στο μυαλό του έναν χριστολογικό ύμνο τον οποίο δεν παραθέτει αυτούσιο αλλά τροποποιεί και διαμορφώνει σύμφωνα με την δική του κρίση προκειμένου να προτρέψει τους κατοίκους των Φιλιππων να ζουν με ταπείνωση.

Πρόελευση και μορφή του ύμνου

Όπως μπορεί να διακρίνει κανείς στο Δεύτερο Κεφάλαιο της προς Φιλιππησίους επιστολής ο Απόστολος Παύλος γράφει έναν ύμνο ο οποίος επειδή αναφέρεται στο Χριστό ονομάζεται Χριστολογικός ύμνος⁶⁶¹. Περιέχει συμβουλευτικό χαρακτήρα αφού ο Παύλος προσπαθεί να συμβουλευσει τους κατοίκους των Φιλιππων να είναι ταπεινοί κατά το παράδειγμα του Χριστού και δεν αποσκοπεί στην ανάπτυξη των χριστολογικών του θέσεων.

Σαν αρχικός τόπος σύνθεσης μπορεί να θεωρηθεί η κοινότητα των Ιεροσολύμων ή της Συρίας ή κάποια ελληνιστική κοινότητα⁶⁶². Υπάρχει πιθανότητα κάποιος χριστιανός προφήτης να προέβη σε σύνθεση του συγκεκριμένου ύμνου και αργότερα ο Απόστολος Παύλος να τον διασκεύασε προκειμένου να παρουσιάσει τον Ιησού ως το πρότυπο της ταπείνωσης ή απλώς να υπήρξε γνωστοποίηση του ύμνου από τον Παύλο ή τους συνεργάτες του⁶⁶³. Έχει επικρατήσει η άποψη πως ο ύμνος «κατάγεται» από την προπαύλεια περίοδο - συγκεκριμένα από την Πρώτη Εκκλησία - κατά την οποία αποτελούσε έναν πρωτοχριστιανικό ύμνο και εμπεριέχετο στην εκκλησιαστική λειτουργία. Η Πρώτη Εκκλησία χρησιμοποίησε τους ύμνους και ως μέσον νουθεσίας. Από εκεί τον

⁶⁶¹ Χαράλαμπος Ατματζίδης, *Από τη Βιβλική έρευνα στην πίστη της εκκλησίας*, Τομ. Α' , Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2010, σ.299-301

⁶⁶² Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιππησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.303

⁶⁶³ Σωτήριος Δεσπότης, *Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ερμηνεία και Θεολογία*, Αθήνα, 2013, σ.15

παρέλαβε ο Απόστολος εντάσσοντάς τον στην επιστολή του, περιγράφοντας τη συγκλονιστική κάθοδο, την ταπείνωση και την ενθρόνιση του Κυρίου προκειμένου να παρακινηθούν οι Φιλιππήσιοι στην ταπείνωση και την ενότητα⁶⁶⁴. Με την υιοθέτηση των πρωτοχριστιανικών αυτών παραδόσεων, ο Παύλος προσπαθεί να επιτύχει την καλύτερη μετάδοση της θεολογίας του, κάνοντας σύνδεση της δικής του θεολογίας με τη θεολογία των πρωτοχριστιανικών κοινοτήτων⁶⁶⁵.

Το συμπέρασμα πως δεν αποτελεί ένα παύλειο κείμενο είναι ορατό από τα εξής σημεία: α) συναντούμε σ' αυτόν πρωτότυπη χρήση λέξεων της Καινής Διαθήκης όπως (ὑπερύψωσεν, καταχθονίων) β) παύλεια «άπαξ λεγόμενα» όπως (μορφῆ, ἄρπαγμόν) γ) περιλαμβάνει πολλές μετοχές (ὑπάρχων, λαβών, γενόμενος) και δ) απουσιάζει η παύλεια σωτηριολογική διατύπωση των λυτρωτικών συνεπειών του θανάτου του Κυρίου με τη λέξη «ὑπέρ», καθώς και η ανάπτυξη της χριστολογίας όπως έχουμε συνηθίσει στις επιστολές του Παύλου. Η μόνη φράση που ίσως αποδεικνύει παύλεια προσθήκη, είναι η φράση «θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φιλ.2:8) όπως συνήθιζε ο Παύλος να αναφέρει συχνά στις επιστολές του το σταυρικό θάνατο του Κυρίου.

Όσον αφορά τη μορφή και συγκεκριμένα τη διαίρεση του ὕμνου, οι απόψεις δίστανται. Κατά καιρούς έχουν τεθεί στο προσκήνιο διάφορες προτάσεις διαχωρισμού του ὕμνου σε στροφές και στίχους. Δύο από τις σημαντικότερες είναι του Lohmeyer και του Jeremias⁶⁶⁶.

Ο πρώτος (Lohmeyer) διαιρεί τον ὕμνο σε έξι (6) στροφές με τρεις (3) στίχους η κάθε μια, ενώ ο δεύτερος (Jeremias) σε τρεις (3) στροφές των τεσσάρων (4) στίχων.

Lohmeyer	Jeremias
----------	----------

⁶⁶⁴ Σωτήριος Δεσπότης, *Ερμηνεία και Θεολογία της Καινής Διαθήκης, οι Ὕμνοι των Επιστολών της Αιχμαλωσίας*, σ.18

⁶⁶⁵ Χαράλαμπος Ατματζίδης, *Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ο Απόστολος Παύλος - πολιτισμός και θεολογία*, Θεσσαλονίκη, σ.5-6

⁶⁶⁶ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιππησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.304-306

<p>α) ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, β) ἀλλὰ ἑαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, γ) καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, (θανάτου δὲ σταυροῦ) δ) διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ε) ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ κατα- χθονίων, στ) καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.</p>	<p>α) ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλὰ ἑαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, β) ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμε- νος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, (θανάτου δὲ σταυροῦ) γ) διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη (ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ κατα- χθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός)</p>
---	---

Μια άλλη άποψη είναι πως τον ύμνο πλαισιώνουν δύο στροφές εκ των οποίων η πρώτη αναφέρεται στο πως ο Κύριος Ιησούς Χριστός προϋπήρχε μαζί με το Θεό Πατέρα και επέλεξε να πάρει τη μορφή δούλου ερχόμενος στη γη εκ των ουρανών:

«ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ ...» (Φιλ. 2:6-8)

και η δεύτερη στο πως ο Θεός μετά το σταυρικό θάνατο Τον υπερύψωσε στους ουραμούς

«διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα

τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα» (Φιλ. 2:9-11)

Ο χριστολογικός ύμνος έχει σκοπό να μας κάνει να καταλάβουμε πως ο Ιησούς Χριστός προϋπήρχε και πως η ζωή Του δεν ξεκίνησε με τη γέννηση από την Παρθένο Μαρία και την ενανθρώπιση Του⁶⁶⁷.

Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, πως στις προ Παύλου παραδόσεις και στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες υπήρχαν δύο αντιλήψεις α) η προϋπαρξη του Ιησού και η βοήθειά Του στη δημιουργία, β) η πίστη στην αληθινή σταύρωση και Ανάσταση του Ιησού προκειμένου να λυτρωθούν όλοι οι άνθρωποι.

Ανάλυση του ύμνου

Όπως υποστηρίζει ο Ι. Καραβιδόπουλος⁶⁶⁸ ο ύμνος διαιρείται σε τρία μέρη, α) την προϋπαρξη του Ιησού (στιχ. 6), β) τη θεία «κένωση» (στιχ. 7-8) και γ) την ύψωση του Αναστημένου Χριστού μετά το σταυρικό θάνατο και την αναγνώρισή του ως Κυρίου (στιχ. 9-11).

Κεφ. 2:6

ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων

οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγήσατο

τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ,

⁶⁶⁷ Χαράλαμπος Ατματζίδης, *Από τη Βιβλική έρευνα στην πίστη της εκκλησίας*, Τομ. Α', Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2010, σ.302

⁶⁶⁸ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιπησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.306-316

Ο στίχος 6 ξεκινάει με τη λέξη «ὄς» κάτι που παρατηρείται και σε άλλες επιστολές του Αποστόλου Παύλου όπως π.χ.

«Ὅς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως ...» (Κολ. 1:15),

«... ὄς ἐφανερώθη ἐν σαρκί ...» (Α΄ Τιμ. 3:16)

Με τη λέξη «μορφή» φανερώνεται η ελληνιστική σκέψη όπου σε πολλά αρχαία ελληνικά κείμενα – ιδιαιτέρως φιλοσοφικά – δηλώνει το διαρκές και μόνιμο στοιχείο, τη βαθύτατη ουσία που υποκρύπτει το απρόσιτο και τον τρόπο της αληθινής υπάρξεως. Αυτομάτως, λοιπόν, αναφερόμενος ο Απόστολος Παύλος στον Ιησού με τη φράση «ἐν μορφῇ Θεοῦ» σημαίνει πως αποδέχεται ότι είναι Θεός. Έτσι, αναγνωρίζεται η θεία φύση του προϋπάρχοντος Χριστού. Αντίθετα μ' αυτή την ερμηνεία, ορισμένοι ερευνητές προσπαθώντας να υποβαθμίσουν την κυρίαρχη οντότητα του Ιησού και τη θεϊκή υπόστασή Του, καθιστούν τη λέξη «μορφή» ως συνώνυμη της λέξης «εἰκὼν» και Τον παρουσιάζουν ως απλή «εικόνα του Θεού» ή ως «ουράνιο άνθρωπο» συγκρίνοντάς τον με τον Αδάμ. Ενώ ο Αδάμ, θέλησε με την παρακοή να γίνει όμοιος με το Θεό, ο Χριστός δεν υπέκυψε στον πειρασμό να εξισωθεί με τον Θεό, δεν άρπαξε, δηλαδή, την ευκαιρία.⁶⁶⁹ Επομένως, ο Ιησούς είχε τη μορφή Θεού, αλλά δεν κατείχε την ομοίωση, γι' αυτό και τον ονόμασαν Νέο Αδάμ.

Συνοψίζοντας, με τον όρο «μορφή» περιγράφονται δύο καταστάσεις στις οποίες βρίσκεται ο Ιησούς, α) η κατάσταση πριν από τη σάρκωση κατά την οποία τονίζεται η θεότητα Του και η βοήθεια στη δημιουργία και β) η κατάσταση μετά την ενσάρκωσή Του, κατά την οποία τονίζεται η ανθρώπινη μορφή.

Η φράση «οὐχ ἀρπαγμὸν⁶⁷⁰ ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ», αποτελεί μια από τις δυσκολότερες φράσεις της Καινῆς Διαθήκης. Η δυσκολία εστιάζεται στον όρο «ἀρπαγμὸν» και στην απόδοση ενεργητικής έννοιας (αυτό που θέλει να αρπάξει κάποιος) ή παθητικής έννοιας (αυτό που κατέχει κατόπιν αρπαγμῆς). Η πρώτη εκδοχή, προέρχεται από αιρετικές αντιλήψεις και αυτό απορρέει

⁶⁶⁹ Χαράλαμπος Ατματζίδης, *Από τη Βιβλική έρευνα στην πίστη της εκκλησίας*, Τομ. Α΄, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2010, σ.304

⁶⁷⁰ **Ανάληψη/Αρπαγή:** Όπως ο όρος ύψωσις στο Ιω., έτσι και ο όρος ανάληψη στο (Λκ. 9:51) είναι περιεκτικός του πάθους, της ανάστασης και της ανόδου στον ουρανό (Μκ. 16:19) απαρχή της ανάληψης των δικαίων (που συνιστούν το Σώμα του Αναστάντος) η οποία θα συνοδεύσει την τελική έγερση αυτών εκ των νεκρών (πρβλ. Α΄Θεσ. 4:17). Η τελευταία (άνοδος) σήμανε ταυτόχρονα την είσοδο στην επουράνια δόξα (Πρ. 7:55. Ψ. 109 (110)). Σύμφωνα με το (Φιλ. 2:10) (= Ησ. 45, 23), το (Εφ. 1:21), το (Α΄ Πέ. 3:22) και το (Απ. 5:11) κ., ο δοξασμένος Ιησούς με την ανάληψη και την ενθρόνισή του στον Ουρανό παρουσιάστηκε πανηγυρικά στον επουράνιο κόσμο ο οποίος και έκαμψε ευλαβικά το γόνα ενώπιον Αυτού ως Κυρίου/ Γιαχβέ. Σ. Δεσπότης

από το γεγονός πως αν κάποιος αποσκοπεί στην ταπεινοφροσύνη μ' αυτόν τον τρόπο τότε δεν σέβεται τον Θεό αλλά ούτε και τον άνθρωπο⁶⁷¹. Εάν κάποιος μπει στη διαδικασία ν' αρπάξει κάτι, τότε το προστατεύει και το φυλάει ώστε να μην το χάσει. Οι Πατέρες της Εκκλησίας υποστηρίζουν τη δεύτερη εκδοχή, τονίζοντας πως ο Χριστός κατείχε τη θεότητα κατά την προϋπαρξη και δεν την έλαβε ως αμοιβή μετά την Ανάσταση. Αυτόματα σημαίνει πως ο ίσος με τον Πατέρα Ιησούς δε φοβήθηκε να κατέλθαι από το αξίωμά του γιατί γνώριζε πως δεν θα το χάσει. Σύμφωνα με τον Σ. Δεσπότη, υπάρχει η αντίληψη πως με τη λέξη «αρπαγμός» πρόκειται για ιδιωματοισμό⁶⁷². Η φράση «*άρπαγμα ηγείσθαι*» είναι συνώνυμη με το εύρημα και υποδηλώνει το κέρδος και την απόλαυση. Εάν ισχύει κάτι τέτοιο, τότε προβαίνουμε στην εξής διατύπωση του στίχου 6: «*Εκείνος αν και υπάρχει στη μορφή του Θεού, δεν θεώρησε ευκαιρία για απόλαυση το ότι ήταν ίσος με το Θεό, αλλά ήλθε με το ομοίωμα – το σχήμα των ανθρώπων*». Με τους όρους *ομοίωμα* και *σχήμα* δεν χαρακτηριζόταν μόνο η εμφάνιση αλλά και η οντότητα.

Ολόκληρος ο ύμνος και ειδικότερα ο στίχος 6 αποτελούν μια «συμπυκνωμένη χριστολογία» παρατηρώντας πως ο Παύλος δεν ενδιαφέρεται να προβάλλει τη σχέση του Υιού με τον Πατέρα, αλλά θέλει να προβάλλει στους Φιλιππησίους το Χριστό ως πρότυπο της ταπείνωσης.

Κεφ. 2:7-8

⁷ἀλλά ἑαυτὸν ἐκένωσεν

μορφὴν δούλου λαβών,

ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος·

⁸καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος

ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν

γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

Ξεκινώντας με το ρήμα «*ἐκένωσεν*» – το οποίο αναφέρεται στο Χριστό – παρατηρείται η τεράστια «*θυσία*» στην οποία προέβη ο Κύριος γεννώντας στον αναγνώστη το ερώτημα αν με τον όρο *κένωση* εννοείται το γεγονός της ενσάρκωσης του Κυρίου ή η υπακοή και η ταπείνωση μετά σάρκωσης και η πορεία προς το σταυρικό θάνατο. Σε κάθε περίπτωση, με το στίχο 7 – ο οποίος

⁶⁷¹ Ιωάννης Χρυσόστομος, *Ἕλληνες Πατέρες της Εκκλησίας (ΕΠΕ)*, σ.529-533

⁶⁷² Σωτήριος Δεσπότης, *Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ερμηνεία και Θεολογία*, Αθήνα, 2008, σ.18

αποτελεί την κορύφωση του ύμνου – προβάλλεται από τον Παύλο ο Ιησούς ως πρότυπο μίμησης για τους χριστιανούς των Φιλιππων για τον οποίο η κένωση αποτέλεσε την αιτία της υπερύψωσής Του.

Ο Χριστός ενώ βρισκόταν σε κατάσταση ίση με το Θεό, έγινε άνθρωπος ερχόμενος στη γη και παίρνοντας τη μορφή δούλου με μοναδικό σκοπό τη σωτηρία του ανθρώπου. Μέσα από τους στίχους αυτούς περιγράφεται η πλήρης ταπείνωση του Χριστού μέχρι θανάτου. Στο στίχο 6, παρατηρούμε τη μετοχή «*υπάρχων*» σε χρόνο ενεστώτα, σε σχέση με τους στίχους 7-8 όπου επικρατεί ο χρόνος αόριστος στις λέξεις «*έκένωσεν, γενόμενος, έταπείνωσεν*» η οποία δηλώνει πως η θεία ιδιότητα την οποία κατείχε ο Χριστός δεν παύει να υπάρχει και αφού λάβει τη μορφή δούλου. Εν συνεχεία, η λέξη «*σχήματι*» αναφέρεται αποκλειστικά στην εξωτερική εμφάνιση, σε αντίθεση με τη λέξη «*μορφή*» που όπως αναφέρθηκε δηλώνει τη βαθύτατη ουσία.

Είναι εύλογο να παρατηρήσουμε πως, για να αποδοθεί η ανθρώπινη μορφή του Κυρίου χρησιμοποιούνται τρεις λέξεις «*μορφή, ομοίωμα, σχήμα*», ενώ για τη θεία ταυτότητα μόνο μια λέξη η «*μορφή*». Την εποχή εκείνη, ήταν ευκολότερο να πιστέψει κανείς στη θεότητα του Κυρίου παρά στην ανθρώπινη μορφή Του, το ακριβώς αντίθετο από τη σημερινή εποχή, κατά την οποία ορισμένοι αρνούνται τη θεότητα του Χριστού αλλά αποδέχονται την ανθρώπινη και ιστορική του μορφή.

Καταλήγοντας στο στίχο 8, περιγράφεται το αποκορύφωμα της υπακοής και της ταπείνωσης του Χριστού, το οποίο προβάλλει ο Παύλος ως υπόδειγμα στους Φιλιπησίους αφήνοντας να εννοηθεί πως θα πρέπει όλοι να είναι ταπεινοί σύμφωνα με το παράδειγμα του Κυρίου και να σέβονται τους άλλους θεωρώντας τους ανώτερους.

Σύμφωνα με τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο (Λόγος Ζ')⁶⁷³, ο Παύλος «*πασχίζει*» να ωθήσει τους Φιλιπησίους προς την ταπεινοφροσύνη λέγοντας πως πρέπει να έχουν ταπεινότερο φρόνημα προς τους ισότιμούς τους. Ο καθένας θα πρέπει να θεωρεί τους άλλους ανώτερους του. Αναφέρει δε, πως όπως ο δούλος δεν πηγαίνει ενάντια στον αφέντη του, έτσι θα πρέπει να φέρονται και οι ίδιοι προς τον συνάνθρωπο. Ταπεινός δεν είναι εκείνος που από ανάγκη είναι ταπεινός, αλλά αυτός που ταπεινώνει τον εαυτό του. Έτσι και ο Ιησούς δεν επέλεξε να ταπεινωθεί παραμένοντας στην υψηλή του θέση, αλλά κατέβηκε από την εξουσία και πήρε την πιο «*άθλια*» μορφή, τη μορφή δούλου και όλα αυτά για χάρη του ανθρώπου, θέλοντας να του παραδώσει τη βασιλεία Του. Επιδιώκει, λοιπόν, να τους δώσει να καταλάβουν πως θα πρέπει να σκέφτονται μεταξύ τους με το

⁶⁷³ Ιωάννης Χρυσόστομος, σ.503-507

«νου του Μεσσία», έχοντας την πειθαρχία του χριστιανικού νου ώστε η Εκκλησία να είναι ενωμένη και αγία⁶⁷⁴.

Κεφ. 2:9-11

⁹ διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε

καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ

ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα,

¹⁰ ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ

πᾶν γόνυ κάμψη

ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων,

¹¹ καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται

ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς

εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς.

Ο στίχος 9 ξεκινάει δημιουργώντας στον αναγνώστη ορισμένα ερωτήματα. Το κυριότερο είναι πως, ενώ ο Χριστός κατείχε τη «θεία φύση» πριν κατέβει στη γη, στο στίχο αναφέρεται πως επειδή ήταν υπάκουος μέχρι θανάτου προς τον Θεό, παίρνει σαν αμοιβή την ισότητα προς Αυτόν. Η απάντηση που δίνουν οι Πατέρες της εκκλησίας σ' αυτό το ζήτημα είναι πως, μετά την Ανάσταση ο Ιησούς καθήμενος εκ δεξιών του Πατρός καθιστά ισάξια την ανθρώπινη φύση με την ήδη υπάρχουσα, τη θεϊκή. Αυτή είναι η *επιβράβευση* και η *κορύφωση* της πορείας του Ιησού που μέσα από τον πόνο και το σταυρικό θάνατο κατάφερε να βρεθεί υπό το φως της δόξας. Για τους Χριστιανούς, λοιπόν, ο σταυρός δεν αποτελεί το αποτέλεσμα μιας κατάρας, αλλά την πίστη του Χριστού και τη θυσία για τη σωτηρία των ανθρώπων⁶⁷⁵. Ο Υιός του Θεού, δεν κατέβηκε μόνο ένα επίπεδο από την ιεραρχία των πνευματικών οντοτήτων αλλά τα παρέκαμψε όλα, παίρνοντας την χαμηλότερη θέση απ' αυτά – του ανθρώπου – με απώτερο σκοπό τη σωτηρία⁶⁷⁶.

⁶⁷⁴ N. T. Wright, *Απόστολος Παύλος, η ζωή και το έργο του*, μτφ. Σωτήριος Δεσπότης, Αθήνα: εκδ. Ουρανός, 2019, σ.53

⁶⁷⁵ Van Unnik, *The New Testament. Its history and message*, New York & Evanston: Harper & Row Publishers, 1962, σ.93

⁶⁷⁶ Sylwii Mackiewicz Cezary Korzec, *'Radujcie się w Panu' Od radosnej przyjaźni do historycznego Jezusa*, Szczecin: Pro Loco Bono, 2014, σ.75

Με τη λέξη «*υπερύψωση*» εννοείται η παραχώρηση του ονόματος «Κύριος», το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα και που η Παλαιά Διαθήκη απέδιδε στον ένα και μοναδικό Θεό και τώρα, κατά την Καινή Διαθήκη παίρνει ο Ιησούς Χριστός⁶⁷⁷. Στον αρχαίο κόσμο το όνομα είχε τεράστια σημαία, και αυτό διότι πέραν της προσφώνησης, εάν κάποιος γνώριζε το όνομα του άλλου μπορούσε να ασκήσει εξουσία επάνω του ή όταν επρόκειτο για Θεό, να επικαλεστεί τη δύναμή του. Με το όνομα⁶⁷⁸ «Κύριος», λοιπόν, κατανοούμε πως ο Χριστός είναι ο «Κύριος» των πάντων, τον οποίο θα προσκυνήσουν όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια. Μείωσε και εξετέλεισε τον εαυτό Του για χάρη της σωτηρίας των ανθρώπων με αποτέλεσμα να υψωθεί στους ουρανούς κάνοντας κάθε γόνατο να λυγίζει μπροστά Του και κάθε γλώσσα να μιλάει γι' αυτόν όντας ο μεγαλύτερος βασιλιάς⁶⁷⁹.

Έτσι, η «*λύτρωση*» του Ιησού κυριαρχεί σε δύο επίπεδα α) την *κατακόρυφη*, όπου διαγράφεται η κάθοδος του Υιού του Θεού στη γη, ο θάνατος, η Ανάσταση και η ανάβαση στον ουρανό στα δεξιά του Πατρός και β) την *οριζόντια*, όπου υπάρχουν δύο μονοπάτια το ένα οδηγεί – χωρίς την παρουσία του Θεού – στο θάνατο και το άλλο, – με την παρουσία Του – στη ζωή και την ευτυχία⁶⁸⁰.

Ο ύμνος ολοκληρώνεται με τις ευχαριστίες του Παύλου και τη δοξολογία προς το Θεό, κάτι το οποίο επιλέγει να κάνει συχνά.

Παράλληλα κείμενα με Παλαιά Διαθήκη (Π.Δ.)

Ένα από τα βασικότερα θεμέλια για τη δημιουργία της Καινής Διαθήκης αποτελεί η Παλαιά Διαθήκη. Μέσω του ίδιου του Χριστού, μπορούμε να διακρίνουμε τον ιδιαίτερο σεβασμό που επέδειξε Εκείνος στις Γραφές, οι οποίες έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του Λόγου του. Ορισμένες φορές το κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης συμπλέκεται ανεπαίσθητα μέσα στο κείμενο της Καινής Διαθήκης, με αποτέλεσμα η συμπλοκή αυτή να έχει μεγάλη σημασία για το νόημα του κειμένου⁶⁸¹.

⁶⁷⁷ Ιωάννης Καραβιδόπουλος, *Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιπησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2011, σ.314

⁶⁷⁹ Ed Parish Sanders, *Paul, The Apostle's Life, Letters, and Thought*, Minneapolis: Fortress Press, 2015, σ.603

⁶⁸⁰ Sylwii Mackiewicz Cezary Korzec, *'Radujcie się w Panu' Od radosnej przyjaźni do historycznego Jezusa*, Szczecin: Pro Loco Bono, 2014, σ.77

⁶⁸¹ Σάββας Αγουρίδης, *Ερμηνευτική των Ιερών Κειμένων*, Γ' έκδοση, Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής, 2002, σ.125, 142

Σχετικά με τον Απόστολο Παύλο, δεν μπορεί εύκολα κανείς να κατανοήσει την ιδιότυπη χρήση της Παλαιάς Διαθήκης. Μέσα στις Επιστολές του παρουσιάζει μια αντίφαση που ενώ υποστηρίζει πως ο Χριστός αποτελεί το τέλος του Νόμου και της Παλαιάς Διαθήκης, συνεχώς υποστηρίζει πως ο Νόμος είναι «πνευματικός» και πως ο Λόγος του Θεού είναι η Παλαιά Διαθήκη.

Όσον αφορά την προς Φιλιππησίους επιστολή – που επεξεργαζόμαστε στην παρούσα εργασία – παρατηρούμε πως υπάρχουν έμμεσες αναφορές στον προφήτη Ησαΐα και σύμφωνα με πολλούς τον (Δεύτερο) - Ησαΐα. Ο Ησαΐας, υπήρξε πρόσωπο «άγιον» και δοσμένο καθ' ολοκληρίαν στο Θεό, ενώ θεωρείται ο κατ' εξοχήν Προφήτης των μεσσιανικών εξαγγελιών⁶⁸².

«⁸τὸ δὲ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα ⁹ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνή σου, ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ· ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε· εἰπὸν ταῖς πόλεσιν Ἰούδα· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ὑμῶν ¹⁰ἰδοὺ Κύριος Κύριος μετὰ ἰσχύος ἔρχεται καὶ ὁ βραχίων μετὰ κυρίας· ἰδοὺ ὁ μισθὸς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον ἐναντίον αὐτοῦ ¹¹ὡς ποιμὴν ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ συνάξει ἄρνas καὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσας παρακαλέσει.» (Ησ. 40:8-11)

Στο (Ησ. 40:8-11), επισημαίνεται η λυτρωτική αιωνιότητα του Θεού, που αποτελεί παρηγοριά για τον άνθρωπο, σε αντίθεση με την παροδικότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Κάτι αντίστοιχο παρατηρούμε και στα (Ησ. 45:5) και (Ησ. 45:23):

«ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν ἐμοῦ Θεός,
ἐνίσχυσά σε καὶ οὐκ ἤδεις με» (Ησ. 45:5)

&

«κατ' ἐμαυτοῦ ὀμνύω, ἧ μὴν ἐξελεύσεται ἐκ τοῦ στόματός μου δικαιοσύνη,
οἱ λόγοι μου οὐκ ἀποστραφήσονται, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ καὶ ἐξομολογήσεται
πᾶσα γλῶσσα τῷ Θεῷ» (Ησ. 45:23)

όπου τονίζεται η μοναδικότητα του ενός και παντοδύναμου Θεού σε σχέση με τα αναρίθμητα είδωλα των εθνών εκείνης της εποχής.

⁶⁸² Κωνσταντίνος Βλάχος, *Πρακτικά Θεολογικού Συμποσίου, 180 χρόνια Θεολογικών Σπουδών (9-11 Μαΐου 2017)*, Αθήνα, 2018, σ.117 -119

Εν συνεχεία, στα (Ησ. 52:1) και (Ησ. 53:1-12):

«Ήδου συνήσει ὁ παῖς μου καὶ ὑψωθήσεται καὶ δοξασηθήσεται καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα.»
(Ησ. 52:1)

&

«Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; ... διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη.» (Ησ. 53:1-12)

επισημαίνονται ολοφάνερα οι αναφορές περί Αναστάσεως του Μεσσία, τα πάθη η διαδικασία της ὑψώσεώς του και ο θρίαμβος προς το πρόσωπό Του, το πρόσωπο του «δούλου του Κυρίου».

Ψαλμός 109

«¹Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. ²ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών, καὶ κατακυρίευε ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου. ³μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου· ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑσφόρου ἐγέννησά σε. ⁴ᾤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. ⁵Κύριος ἐκ δεξιῶν σου συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς· ⁶κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν. ⁷ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδοῦ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν.» (Ψ. 109)

Ο Ψαλμός 109 (ἢ 110 κατὰ τη μασωρική ἀρίθμηση), αποτελεί ἕναν ἀπὸ τοὺς πιο σημαντικοὺς Ψαλμοὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐνῶ ὁ πρῶτος στίχος εἶναι συχνὰ αναφερόμενος στὴν Καινὴ Διαθήκη⁶⁸³. Αναμφίβολα ὁ Ψαλμός 109 ἐπέδρασε στὴ διαμόρφωση τῆς χριστολογίας τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος ἀφοῦ μιλάει γιὰ τὴ θέση τοῦ Ἰησοῦ στα δεξιὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τὴν τελικὴ νίκη ἐνάντια τῶν ἐχθρῶν.

Ἡ ὁμοιότητα τοῦ Ψαλμοῦ με τὸ Χριστολογικὸ ὕμνο διαφαίνεται ἐξ' ἀρχῆς ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ὑψώσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ὑψώση εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὁμοιότητες τῶν δύο κειμένων

⁶⁸³ Γεώργιος Γαλίτης, *Εισηγήσεις Γ' Συνάξεως Ἑλλήνων Βιβλικῶν Θεολόγων Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980)*, Ἀθήνα: ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, 1980, σ.86-94

αφού πρώτα υπάρξει η κένωση όπως αναφέρεται στο Χριστολογικό ύμνο ώστε ν' ακολουθήσει η ύψωση που θα δοθεί από το Θεό. Στη φράση του Ησαΐα:

«Ϊδου συνέσει ὁ παῖς μου καὶ ὑψωθῆσεται καὶ δοξασθήσεται καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα»

(Ησ. 52:13)

με τη δόξα συνυπάρχει και η ύψωση, ενώ για τους συνοπτικούς η ύψωση νοείται ως η δόξα ανεξάρτητα από το πάθος και το θάνατο. Σε κάθε περίπτωση, το σημείο που μας απασχολεί περισσότερο είναι ο πρώτος στίχος του Ψαλμού:

«¹Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.»

αφού η ταπείνωση και η ύψωση σχετίζονται άμεσα με την κένωση, άρα και την ταπείνωση και την ύψωση του Χριστού που αναφέρει ο Χριστολογικός ύμνος.

Η κένωση δε φαίνεται άμέσως στον Ψαλμό, με το στίχο 4 όμως, μπορούμε να υποθέσουμε πως ο Μελχισεδέκ αντιπροσωπεύει το ανθρώπινο είδος. Η κατάσταση του Χριστού σε Κύριο και στα δύο κείμενα εκφράζεται πανηγυρικά. Στον ύμνο, ο «Κύριος» συνοδεύεται από τη φράση «παν όνομα» ενώ στον Ψαλμό απλώς «Κύριος», αφού όμως προηγουμένως Κύριος αποκαλείται και ο Θεός.

Σύνδεση με το σήμερα

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Σταύρος Φωτίου⁶⁸⁴, στις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και συνανθρώπων θα πρέπει πάντοτε να κυριαρχεί η σκέψη πως, ο άλλος δεν είναι αντίπαλος ούτε εχθρός, αλλά αδελφός και φίλος. Σε ολόκληρη τη ζωή τους οι άνθρωποι, θα πρέπει ν' απορρίψουν την εχθρότητα και ό,τι την ευτελίζει και την εξαθλιώνει και να έχουν αυτοσκοπό την πρόσληψη του αληθινού και πανανθρώπινου. Αυτό, μπορεί να επιτευχθεί μέσα από το διάλογο και μέσα από το «άνοιγμα της αγκαλιάς» προς το συνάνθρωπο καθώς και από την ανταπόδοση κάθε αγαθού από το οποίο εμπλουτίζεται όλη η ανθρωπότητα. Αυτό που κρατάει τους ανθρώπους στη ζωή είναι η αγάπη των άλλων και η ύπαρξη κάποιων ατόμων που είναι σημαντικά στη ζωή τους.

⁶⁸⁴ Σταύρος Φωτίου, *Εκκλησιαστικός Κήρυκας, Θεολογική επετηρίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Κύπρου*, Τόμος ΚΕ', Λάρνακα, 2019, σ.287-289

Για τους αρχαίους προγόνους μας, η έννοια του ήθους – που αποτελεί τον εκτεταμένο τύπο του ἔθους – αποτελούσε βαρυσήμαντη προϋπόθεση της ζωής καθώς αναφέρεται στο χαρακτήρα και τη διάθεση του ανθρώπου⁶⁸⁵. Συνεπώς, η ηθική στον αρχαίο κόσμο ήταν να είναι κανείς ευτυχισμένος. Κατά τον Απόστολο Παύλο για να μπορέσει κάποιος να γνωρίσει την ἐν Χριστῷ ζωή, θα πρέπει πρώτα να γίνει «νέκρωση» του παλαιού ανθρώπου και μετέπειτα η αναδημιουργία του σε νέα ύπαρξη⁶⁸⁶. Σύμφωνα με το παράδειγμα του Ιησού Χριστού – ο οποίος είναι ο χορηγός, η αλήθεια και το πλήρωμα της ζωής – το νόημα και ο ύψιστος σκοπός είναι η προσωπική οικείωση του καθενός με τη ζωή και όχι απλά μια θεωρητική διδασκαλία για το πως να πορευτεί σ' αυτή. Ο Χριστός, ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος φανέρωσε στους ανθρώπους το «ήθος» του Θεού ενώ παράλληλα απέναντι στον Θεό Πατέρα, τήρησε το «ήθος» του τέλειου ανθρώπου. Για τον άνθρωπο, λοιπόν, που αποτελεί το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού, το ήθος αντανακλάται μέσα από την εικόνα του αλλά και μέσα από την ελευθερία του να επιλέξει το αν θα γίνει «τέλειος Χριστός». Με την πίστη, την αγάπη και την ελπίδα μπορεί να καταφέρει να φτάσει στο «ἐν Χριστῷ ήθος» που επιτυγχάνεται μέσω της ένωσης του πιστού με το σώμα του Χριστού.

Αν μιλήσουμε για χριστιανική ηθική, θ' αντιληφθούμε γρήγορα πως δεν περιορίζεται στην προβολή αρχών και ηθικών κανόνων, αλλά αποσκοπεί στη σύνδεση του ανθρώπου με την πηγή του αγαθού, τον Θεό. Η κοινωνία με τον Θεό ανακαινίζει τον άνθρωπο και αποκαθιστά τις σωστές σχέσεις του με το συνάνθρωπο έχοντας ελευθερία Πνεύματος, κάτι που αποκτάται μέσω της τήρησης των εντολών του Θεού και τη συμμετοχή στη θεία ζωή⁶⁸⁷.

Οι Διόσκουροι και οι Ισθμιακοί Αγώνες

Μια διαφορετική προσέγγιση, που έρχεται σε αντίθεση με αυτή του Lohmeyer αλλά και άλλων μελετητών και θεολόγων είναι αυτή του A. Levin⁶⁸⁸. Ο Levin υποστηρίζει πως, αναφορικά με το πολιτισμικό πλαίσιο του Παύλου σημαντικό ρόλο κατείχαν οι Ισθμιακοί Αγώνες ενώ ισχυρίζεται πως, ο ύμνος της προς Φιλιππησίους επιστολής περιλαμβάνει έναν υπαινιγμό στους Διόσκουρους⁶⁸⁹. Οι Διόσκουροι, Κάστρωρ και Πολυδεύκης (Διός κούροι) ήταν δίδυμα αδέρφια γιοί της

⁶⁸⁵ Liddell & Scott, *Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας*, Επιτομή του Μεγάλου Λεξικού, online, εκδ. Πελεκάνος, 2007.

⁶⁸⁶ Θωμάς Ιωαννίδης, *Άνθρωπος και κόσμος κατά τον Απόστολο Παύλο*, Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά, 2008, σ.70-79

⁶⁸⁷ Γεώργιος Μαντζαρίδης, *Χριστιανική Ηθική*, Τόμος Β', Ι.Μ. Μονή Βατοπαιδίου - Άγιον Όρος, 2015, σ.15

⁶⁸⁸ **Arnold G. Levin**, Professor Emeritus of Religion Augustana College Rock Island, Illinois.

⁶⁸⁹ Anna Groebe, *“Paul's Poetic License: Philipians 2:6-11 as a Hellenistic Hymn”*, Augustana College, Rock Island Illinois, 2013, p. 31-35

Λήδας και του Δία ενώ σύμφωνα με τον Πίνδαρο (Νεμ. 10.80-87) ο Πολυδεύκης ήταν γιος του Δία και ο Κάστωρ γιός του θνητού Τυνδάρεως βασιλιά της Σπάρτης. Σε συνέχεια του θανάτου του Κάστορα, ο Πολυδεύκης ζητάει να μοιραστεί την αθανασία του με τον αδελφό του με αποτέλεσμα να εναλλάσσονται μεταξύ της αθάνατης ζωής στον Όλυμπο και της ζωής στον Κάτω Κόσμο:

«...ἦνεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ οἱ,

καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· «Ἔσσι μοι υἱός·

80

τόνδε δ' ἔπειτα πόσις

σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῶν πελάσας

στάξεν ἥρωσ, ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν

παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγῶν καὶ

γῆρας ἀπεχθόμενον

αὐτὸς Οὐλύμπον θέλεις <ναίειν ἐμοὶ>

σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει,

85

ἔστι σοι τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
[ἔπωδ. ε]

μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι ἴσον,

ἥμισυ μὲν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,

ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.»

(ΠΙΝΔΑΡΟΣ, *Νεμεονίκαίς Χ*, «Θεαίῳ Ἀργεῖῳ παλαιστῆ», (10.80-87)

Τα έντονα θέματα του θανάτου, της ανάστασης και της θυσίας είναι αυτά που ο Levin πιστεύει πως συσχετίζονται με αυτά του Ιησού Χριστού.

Η ιστορία του Πινδάρου προβάλλει την αδελφική αγάπη παράλληλα, όμως, γίνεται φανερή η δικαιοσύνη και η πίστη του πατέρα Δία που παρέχει φροντίδα στα δύο αδέρφια. Μέσω της αναφοράς για τη μέριμνα που επιδεικνύουν οι θεοί σε όσους αγαπούν παρατηρεί κανείς πόσο μεγάλη σημασία έχει για τον Πίνδαρο «...καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος» (ΠΙΝΔΑΡΟΣ, *Νεμεονίκαίς Χ*, «Θεαίῳ Ἀργεῖῳ παλαιστῆ», (10.54). Ο παραλληλισμός με τη δεύτερη στροφή του «Χριστολογικού

ύμνου» είναι αξιοσημείωτος, ο Θεός Πατέρας εξυψώνει τον Ιησού μετά την υπακοή και τον θάνατό Του, δίνοντάς Του ένα όνομα ανώτερο από κάθε όνομα (Κεφ. 2:9).

Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι οι λατρείες ήταν συνήθως αφιερωμένες στους Διόσκουρους, που θεωρούνταν από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους προστάτες των ναυτιλλομένων⁶⁹⁰, ενθαρρύνει περαιτέρω τις εικασίες για σύγκρουση μεταξύ των λατρειών των Διόσκουρων και των οπαδών του Ιησού. Ενδεχομένως, ο Παύλος να είχε σημαντικό κίνητρο παραγωγής ενός μηνύματος αντίθετο με εκείνο των ελληνορωμαϊκών λατρειών χρησιμοποιώντας μια μορφή που ήταν ήδη οικεία σε κάθε αποδέκτη ελληνιστικής παιδείας. Έτσι, σύμφωνα με τον Levin, το ποίημα του Πινδάρου πιθανόν να αποτελεί ένα συγκεκριμένο παράδειγμα που ενέπνευσε τον Παύλο στη δική του σύνθεση.

Αν υποθέσει κανείς ότι ο «Χριστολογικός ύμνος» της προς Φιλιππησίους επιστολής αποτελεί «μίμηση» του ποιήματος του Πινδάρου, προκύπτει εύλογα το ερώτημα ποιο χώρο θα επέλεγε ο Παύλος ώστε να ομιλήσει περί αυτού; Οι *Ισθμιακοί αγώνες*⁶⁹¹ ήταν ένα σημαντικό γεγονός που λάμβανε μέρος κοντά στην Κόρινθο εκεί, όπου συνήθως εκτελούνταν οι ωδές της νίκης. Έτσι, ο Levin θεωρεί ότι ο Παύλος θα επέλεγε τους *Ισθμιακούς αγώνες*, αν και δεν υπάρχει καμία αναφορά ότι ο Παύλος συμμετείχε στους αγώνες αυτούς. Παρόλα αυτά, υποστηρίζει ότι ο Παύλος ήταν παρών στην Κόρινθο το 51 μ.Χ., και φαντάζει απίθανο να είχε χάσει ένα τόσο σημαντικό γεγονός που λάμβανε χώρα δέκα μίλια μακριά. Το αν ο Παύλος αισθανόταν την ανάγκη να παραστεί σε μια τέτοια εκδήλωση ή όχι είναι αδύνατο να προσδιοριστεί. Παρόλο που δεν υπάρχουν στοιχεία που να υποδηλώνουν ότι ο Παύλος απέφυγε τους αγώνες των Ισθμίων, δεν υπάρχουν επίσης στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι τους παρακολούθησε καθώς δεν υπάρχει καμία αναφορά στις επιστολές του που σώζονται σήμερα.

Συμπερασματικά, είναι σαφές ότι το επιχείρημα ο Παύλος να είχε εκτελέσει ωδή νίκης στους Ισθμιακούς αγώνες φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο καθώς η έλλειψη στοιχείων το καθιστά κατά κάποιο τρόπο αδύνατο.

⁶⁹⁰ βλ. Διόσκουροι, Σωφρόνιος Ευστρατιάδης (Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως), *Λεξικόν της Καινής Διαθήκης*, Εν Αλεξανδρεία: Εκ του Πατριαρχικού Τυπογραφείου, 1910, σ.223

⁶⁹¹ Richard M. Rothaus, *Corinth: The First City of Greece, An Urban History of Late Antique Cult & Religion*, Brill, 2000, p.86

Συμπεράσματα

Ακόμα μια από τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου, γραμμένη τόσα χρόνια πριν, κι όμως τόσο επίκαιρη. Μοιάζει σα να γράφτηκε στις μέρες μας για να μας δείξει το σωστό και να μας δώσει ώθηση ώστε να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι, τονίζοντας την ταπεινότητα του Χριστού, κάτι που σίγουρα υστερεί στις μέρες μας. Μπορούμε, λοιπόν, ν' αντιληφθούμε το μεγαλείο του ανθρώπου αυτού, ο οποίος πάλεψε σκληρά για τη διάδοση του Χριστιανισμού γνωρίζοντας καλύτερα από τον καθένα πως θα απευθυνθεί σε ένα κοινό και πως θα το «μαγέψει» με τα λόγια του. Μια μαγεία η οποία αποτυπώνεται ολοφάνερα στον «Χριστολογικό ύμνο» της προς Φιλιππησίους επιστολής.

Ο ύμνος που περιλαμβάνεται στο δεύτερο Κεφάλαιο της επιστολής, έχει σκοπό την ενθάρρυνση για τη διατήρηση της ενότητας στη χριστιανική κοινότητα με την υιοθέτηση της στάσης του Χριστού η οποία εκδηλώνεται στην ενσάρκωση και το μαρτύριό του.

Στο πρώτο μέρος του ύμνου (Φιλ. 2:6) αναφέρεται η θεϊκή φύση του Ιησού ο οποίος προϋπήρχε στους ουραμούς μαζί με τον Θεό Πατέρα και συμμετείχε στη δημιουργία. Στο δεύτερο μέρος (Φιλ. 2:7-8) παρουσιάζονται οι ενέργειες του Ιησού, ο οποίος ερχόμενος στη γη και λαμβάνοντας τη μορφή δούλου, ταπεινώνεται και θανατώνεται μαρτυρικά ώστε να πραγματοποιηθεί η σωτηρία του ανθρώπου. Στο τρίτο και τελευταίο μέρος (Φιλ. 2:9-11) προβάλλεται η αντίδραση του Θεού στις πράξεις του Ιησού. Ο Χριστός αντιπροσωπεύει το «μοντέλο» της χριστιανικής ζωής ο οποίος ενδιαφερόμενος για τους ανθρώπους και επιζητώντας τη σωτηρία τους κατέβηκε στη γη και ταπεινώθηκε με τον πιο βάρβαρο τρόπο. Αυτό πρέπει να κάνει και ο κάθε χριστιανός στη ζωή του, σκεπτόμενος τους συνανθρώπους του και με αγάπη, πίστη και ταπεινότητα να μετέχει στο ίδιο πνεύμα, να μην κάνει τίποτα από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία αλλά να θεωρεί τον άλλο ανώτερό του και να του προσφέρει όσα περισσότερα μπορεί.

Σε αντίθεση με τον Αδάμ ο οποίος - από ζήλια και απερίσκεψια - προσπάθησε αφορμώμενος από ιδιοτέλεια να σφετεριστεί τη θεότητα (θέλησε δηλαδή, να γίνει «σαν τους Θεούς»), ο Χριστός γίνεται υπηρέτης των ανθρώπων χωρίς καν να υπερασπιστεί τον εαυτό Του με θεϊκό τρόπο κατά τη διάρκεια της μαρτυρικής σταύρωσης. Με την υπερύψωση, όμως, στα ουράνια μετά θανάτου και παίρνοντας θέση στα δεξιά του Πατρός, κατανοούμε την ελεύθερη πράξη του Θεού που έδωσε στον Υιό την αξιοπρέπεια του τίτλου «Κύριος» συμπεριλαμβάνοντας και δίνοντας την ίδια εξίσου αξία – με τη θεϊκή – στην ανθρώπινη φύση. Κατά τη διάρκεια της «γήινης» ζωής σκοπός του Ιησού

ήταν να υπηρετεί τους ανθρώπους για να τους φέρει στη σωτηρία. Αυτό το έργο είναι η βάση της λατρείας του ως πραγματικού ανθρώπου και Υιού του Θεού.

Με το πρότυπο του Ιησού Χριστού στη ζωή μας, θα πρέπει συνεχώς να αναγνωρίζουμε και να μιμούμαστε την αγαθοεργία χωρίς να νομίζουμε πως τα έχουμε δώσει όλα, διότι αυτό είναι κάτι που πρέπει να πράττουμε σε όλη μας τη ζωή⁶⁹². Ένα πολύ όμορφο παράδειγμα είναι αυτό του αθλητή ο οποίος έχει κοπιάσει τόσο πολύ για να προπονηθεί και να τρέξει, εάν όμως εγκαταλήψει την τελευταία στιγμή, τα έχει χάσει όλα. Έτσι και στη ζωή των ανθρώπων, εάν κάποιος κάνει το καλό και κάποια στιγμή παύσει, τότε έχει καταστρέψει τα πάντα. Αυτός που δίδει ελεημοσύνη πρέπει να μη θαυμάζει το χρήμα ούτε τα πλούτη αλλά μέσα από τα βάθη της καρδιάς του να επιδιώκει να βοηθήσει το συνάνθρωπο. Διότι, τόσο μεγάλη είναι η δύναμη της ελεημοσύνης που οδηγεί στον ουρανό με παρρησία εκείνους που την εξασκούν.

Γι' αυτό πάντα θα πρέπει να υπάρχει στη σκέψη όλων μας πως, αφού ο Θεός από ευσπλαχνία και φιλανθρωπία έγινε άνθρωπος και μάλιστα πήρε τη μορφή δούλου, πολύ πιο εύκολα θα μπορέσει τους απλούς ανθρώπους και τους δούλους να τους οδηγήσει στον ουρανό. Στο μυαλό όλων θα πρέπει να κυριαρχεί η τόσο μεγάλη θυσία που έκανε ο Κύριος για εμάς τους ανθρώπους ζητώντας μας μόνο την αγάπη, την ομόνοια και τη ταπεινοφροσύνη προς τους συνανθρώπους μας. Διότι τα αγαθά που γεννά η ταπεινοφροσύνη είναι τόσα πολλά (φιλανθρωπία, νηφαλιότητα, ανεξικακία κ.α.) τα οποία έρχονται σε αντίθεση με την απόγνωση κατά την οποία παρατηρείται η ύβρις, η φιλονικία, η οργή, η σκληρότητα, η αλαζονεία⁶⁹³.

Είναι εύλογο στο σημείο αυτό, να επισημάνουμε την προσπάθεια του αλαζόνα ανθρώπου να μπορέσει να φτάσει τα ζώα. Επιθυμεί να είναι δυνατότερος από το λιοντάρι, ομορφότερος από τον κύκνο, λαμπρότερος από το παγώνι, σοφότερος από τη μέλισσα καταλήγοντας να «απαιτεί» πράγματα από τον Θεό, ζηλεύοντας τα ζώα και θεωρώντας τα ανώτερα. Τα ζώα όμως, δεν έχουν μέσα τους την κακία ή την πενία. Δυστυχώς, ορισμένες φορές ο άνθρωπος χάνει το μέτρο αγνοώντας δύο πράγματα α) πως τα ζώα δεν μπορούν να μετέχουν στην ευσέβεια και τον ενάρετο βίο και β) πως θα πρέπει να προσπαθεί ώστε να γίνει ίσος με τους αγγέλους με σκοπό να φτάσει στη βασιλεία των ουρανών.

⁶⁹² Ιωάννης Χρυσόστομος, *Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας (ΕΠΕ)*, σ.357-361

⁶⁹³ Ιωάννης Χρυσόστομος, σ.555-561

Σύμφωνα με τον Levin, η ενδεχόμενη σύγκριση του Ιησού με τους Διόσκουρους – όπως αυτοί αναφέρονται στο ποίημα του Πινδάρου (*Νεμεονίκαις Χ, «Θεαίω Ἀργείω παλαιστῆῃ»*) – φέρνουν στην επιφάνεια τα έντονα θέματα του θανάτου, της ανάστασης και της θυσίας. Το ενδεχόμενο ο Παύλος να επηρεάστηκε από τον Πίνδαρο και να βρέθηκε στην Κόρινθο κατά τη διεξαγωγή των Ισθμιακών αγώνων δε φαντάζει εξωπραγματικό παράλληλα, όμως, δεν μπορεί να διατυπωθεί απολύτως τίποτα με ακρίβεια λόγω έλλειψης των απαραίτητων στοιχείων.

Συνοψίζοντας, με βάση τα παραπάνω όλοι οι άνθρωποι - στη δύσκολη εποχή στην οποία ζούμε - θα πρέπει να έχουμε ένα κοινό στόχο στη ζωή μας. Να αφήσουμε στην άκρη τον εγωισμό και να επιδιώξουμε την αρετή και την ταπείνωση, αυτή που θα μας οδηγήσει στην οικία του Θεού εκεί όπου θα μας αναγνωρίσει και θα μας καλοδεχτεί.

Πηγές

Η Αγία Γραφή, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, Αθήνα: εκδ. Ελληνική Βιβλική Εταιρεία, 2003.

Nestle Aland, *Novum Testamentum Graece*, 28η Έκδοση (Stuttgart: Deutsche Bibelgesellschaft), 1993.

Βιβλιογραφία

Ελληνική

Αγουρίδης, Σάββας.

- Ερμηνευτική των Ιερών Κειμένων. Γ΄ έκδοση. Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής. 2002.
- Εισηγήσεις Γ΄ Συνάξεως Ελλήνων Βιβλικών Θεολόγων Πανεπιστημίων Αθηνών & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980). Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής. 1980.

Ατματζίδης, Χαράλαμπος.

- Από τη Βιβλική έρευνα στην πίστη της εκκλησίας. Τομ. Α΄. Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά. 2010.

- Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ο Απόστολος Παύλος - πολιτισμός και θεολογία. Θεσσαλονίκη

Γαλίτης, Γεώργιος. Εισηγήσεις Γ' Συνάξεως Ελλήνων Βιβλικών Θεολόγων Πανεπιστημίων Αθηνών & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980). Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής. 1980.

Δεσπότης, Σωτήριος.

- Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ερμηνεία και Θεολογία. Αθήνα, 2008.
- Πανεπιστημιακές παραδόσεις στο μάθημα Ερμηνεία και Θεολογία. Αθήνα. 2013.
- Ερμηνεία και Θεολογία της Καινής Διαθήκης, Οι Παύλειες Επιστολές. Αθήνα: Τμήμα Κοινωνικής Θεολογίας.
- Ερμηνεία και Θεολογία της Καινής Διαθήκης, οι Ύμνοι των Επιστολών της Αιχμαλωσίας. Αθήνα: Τμήμα Κοινωνικής Θεολογίας.

Ευστρατιάδης, Σωφρόνιος. Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Ευστρατιάδης Σωφρόνιος, Λεξικόν της Καινής Διαθήκης. Εν Αλεξανδρεία: Εκ του Πατριαρχικού Τυπογραφείου. 1910.

Ιωάννης, Χρυσόστομος. Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας (ΕΠΕ). Θεσσαλονίκη: εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς. 1980.

Ιωαννίδης, Βασίλειος. Είσαγωγή εις τήν Καινήν Διαθήκην. 2η έκδοση. Αθήνα. 1992.

Ιωαννίδης, Θωμάς. Άνθρωπος και κόσμος κατά τον Απόστολο Παύλο. Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά. 2008.

Καραβιδόπουλος, Ιωάννης.

- Αποστόλου Παύλου Επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιπησίους, Κολοσσαείς, Φιλήμονα. Θεσσαλονίκη: εκδ. Πουρναρά. 2011.
- Εισηγήσεις Γ' Συνάξεως Ελλήνων Βιβλικών Θεολόγων Πανεπιστημίων Αθηνών & Θεσσαλονίκης (Καβάλα 24-28 Οκτωβρίου 1980). Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής. 1980.

Μαντζαρίδης, Γεώργιος. Χριστιανική Ηθική. Τόμος Β'. Ι.Μ. Μονή Βατοπαιδίου - Άγιον Όρος. 2015.

Φωτίου, Σταύρος. Εκκλησιαστικός Κήρυκας. Θεολογική επετηρίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Κύπρου. Τόμος ΚΕ'. Λάρνακα. 2019.

Ξένη

Groebe, Anna. "Paul's Poetic License: Philippians 2:6-11 as a Hellenistic Hymn". Augustana College, Rock Island Illinois. 2013.

Mackiewicz, Sylwii - Korzec, Cezary. 'Radujcie się w Panu' Od radosnej przyjaźni do historycznego Jezusa .Szczecin: Pro Loco Bono. 2014.

Robert, Scott - Liddell Henry - Κωνσταντινίδου, Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας. Παν/μιο Αιγαίου. 2011.

Rothaus, Richard M. "Corinth: The First City of Greece, An Urban History of Late Antique Cult & Religion". Brill. 2000.

Sanders, Ed Parish. *Paul, The Apostle's Life, Letters, and Thought*. Minneapolis: Fortress Press. 2015.

Stourton, Edward. *Στα βήματα του Αποστόλου Παύλου*. μτφρ. Α Παπασυριόπουλος. Αθήνα: εκδ. Ωκεανίδα. 2008.

Unnik, Van. *The New Testament. Its history and message*. New York & Evanston: Harper & Row Publishers. 1962.

Vincent, Marvin. *Some Aspects of Paul's Theology in the Philippian Epistle*. The University of Chicago Press, 1899.

Wright, Nicholas Thomas. *Απόστολος Παύλος, η ζωή και το έργο του*. μτφ. Σωτήριος Δεσπότης. Αθήνα: εκδ. Ουρανός. 2019.

ISSN 2945-0683